

Ilmoitus. "Huora koira etsii hyvää kotia." En ole varma, meneekö tämä treffi- vai eläinpalstalle. Koira mikä koira. Alapäästään huolimaton. Näppäilen kitarasta muutaman nuotin. Tuntuu olevan epävireessä. Kitara. Myös soittaja. Lyön voimalla pari sointua. Kielet värisee ja ääni on epämiellyttävä. Vanha paska. Tai voisin vaihtaa kielet. Putsata otelaudan. Käteni on hyväillyt kaulaan uurteita. En jaksa. Mietin kummalle palstalle laitan ilmoituksen. Vai olisiko se: "Huora koira saa hyvän kodin." Tulisiko se treffi- vai eläinpalstalle. Tämä on vasta idea. Ehkä se kehittyy. Sytytän tupakan. Näprään tulitikkuja. Jos sytytän verhonkulman, kauanko menee, että asunto on liekeissä? Palaako muovivirusu liekillä, vai sulaako se nopeasti muodottomaksi? Mikä runollinen näky. Muovivirusu liekeissä. En taida. Ahdistaa. Kevät. Joka vuosi ahdistaa, olen tottunut. Lehdeettömät ja linnuttomat puut. Urbaani viidakko. Mätänevä savanni, vailla leijonaa. Kuningasta. Haustausmaan muovikukat pilkistää sohjon alta. Luinen käsi. Vai sittenkin oksa. Ahdistaa. Räystää tippuu vettä, jota kenkäni juovat janoonsa. Varis repii roskien seasta jotain. Se ei näytä piittavaan. Minusta tai keväästä. Kesy kaupunkilintu. Imee sisäänsä pikaruokapaskaa. Sataman lokit syövät kaloja, jotka vetävät kiduksiinsa antibiootteja. Kaupungin suonet ovat sepelvaltimotaudin rappeuttamat. Litratolkulla savun täyttämää ilmaa ja pölyä joka henkäyksellä. Kyllähän tässä kiima alkaa verisuonissa juosta. "Kiimainen koira etsii kotia." Olen varma, että jokaisen potentiaalisen sarjamurhaajan päässä napsahtaa juuri keväällä. Juuri sinä hetkenä, kun järven jääpeite rasahtaa rikki. Naps. Tai sitten kun ensimmäinen blondi tulee tissipaidassa vastaan, kevätauringossa posket punaisena. Naps. Ihan sama. Niin se ilmoitus. "Raitis sarjamurhaaja etsii kotia." En tiedä. Soitanko senssilinjalle. Läähtäyspuhelimeen? "Kiimainen koira saa hyvän kodin." Nivusia kivistää. Kissat, koirat. Mitä niitä nyt on? Metso. Se vasta kovaa touhua on. Kaupungin iso sukupuolielin sykkii sen sydämen tahtiin. Sydämen. Kaupungin sydän. Suonikas. Ihan sama. Onneksi yöllä on vielä pakkasta. Sohjo ja tomu jäätyy maahan. Poltan parvekkeella tupakkaa ja katson tielle, näyttää siltä kuin kaupungin verisuonissa virtaa pimeässä hehkuvaa nestettä. Verta, jonka punasolut hehkuvat pimeässä. Maisema ei ole järin kaunis. Näin yöllä parempi kun näkyy vähemmän. Hiljaista. Siis olisi jos ei kuuluisi kaupungin ääntä. Ei lintuja. Tyyni. Tosin pelkät oksat eivät suhise tuulessa. Näppäilen kitaraa. Hyväilen sen kaulaa. Kuvittelen sen naiseksi, joka puhuu kuutta kieltä. Joka yö, sängyssä, eri kieltä. Yhtenä yönä hiljaa. Ilmoitus: "Kuusikielinen lohikäärme saa hyvän kodin." Lohikäärme? Tultasyöksevä. Jos puhallat liekin muovivirusuun, kauanko kestää, että koko asunto on tulimeri? Kaunko palokunnalta kestää ehtiä paikalle? Mitä jos olen testamentissani pyytänyt polttohautausta ja palan kasaksi hiiltä? Laitetaanko minut vain myllyn läpi ja valutetaan uurnaani? Puoliksi jäätynyt, puoliksi sula. Vene on puoliksi meressä, puoliksi maahan jäätyneenä. Toisen veneen alla juodaan väkijuomaa, ettei veri jäädy. Pysyy nenä punaisena ja mieli lämpöisenä. Petteri Punanen. Veneenalainen. Lehti-ilmoitus: "Nylkyttävä koira saa hyvän kodin." Tai "Kastroitu kissa saa hyvän kodin." En osaa päättää. Tämä on vasta hahmottelua. Puoliksi jäätynyt, puoliksi sula. Miten voisin rakastaa merta, joka ei tiedä miten olla. Murrosaika. Vesi sylkee jäätä rantaan. Aukeaa. Kyllä minä sitä rakastan. Merta.